

Søndagsblad.

Redigeret og udgivet af A. P. Liunge.

Første Aargang.

Den 12 April

Nr. 15.

1835.

Pedellens Datter,

Novelle

af

Johannes Harring.

(Stuttet.)

„Og hvem af Eder var den udfordrende Part, Du eller Knuht?“ spurgte Præses.

„Det var jeg!“ svarte Benedict.

„Og hvorledes opstod Striden, hvad var Grunden til Eders Had?“ vedblev Inquisitor.

„En Kvinde,“ led Svaret.

„Hvem var det?“

„Det er en Hemmelighed,“ gjenmælede Normanen.

„Som nok skal komme for Dagen,“ afbrød Præses; „men var der Ingen tilstede, da I sægtede?“

Benedict taug, han vilde ikke trække sin Broder med ind i Sagen. Efter et kort Ophold svarede han dog: „nei, der var Ingen.“

Da traadte Nicolai frem og afbrød sin Broder med de Ord: „hvorfor lyver Du, Benedict? jeg stod jo i Skoven og saae derpaa, da Knuht faldt om mellem Lovene og jeg var jo med at hylle Liget ind i den gule Bladebedækning og jeg fulgte jo med ud og fastede Liget i Bandet og jeg var jo, ligesaa vel som Du, undertig tilmode, da jeg rørte ved det tiiske Legeme og jeg talde jo med Dig paa Veien hjem om at det var en halsløs Gjerning vi havde begaaet og jeg græd jo ved at tænke

paa hvorledes det vilde volde Fader og Moder stor Sorg, naar det rygtedes i Norge, at Benedict Anderson havde myrdet en Mand i Danmark.“

„Saa har I vel været To om ham,“ udbrod Præses barsk og vredt, „naar vi skulle see nærmere til, saa er vel den arme Knuht bleven jammerligent snigmyrdet i Skoven og det af to — Normænd.“

Nicolai beed sig i Løden, saa at Blodet trilled ned ad Hagen, men Benedict foer op og raabte: „Falk Gjøe, tag Dig iagt for hvad Du siger! husk paa, at jeg er Adelsmand saavel som Du, husk paa, at Du ikke har noget fremfor mig, undtagen det, at Du, som Uldre, har gaaet en længere Fodtour end jeg og er kommen fire Skridt nærmere Graven end jeg. Det academiske Senat kan kun domme os for de ringere Forselsler, men naar vi beskyldes for Mord, da vil jeg forhøres og dømmes af mine Ligemænd, af Adelsmænd og ovenikjøbet af norske Adelsmænd. Send derfor Bud til Kjøbenhavn og forhør hos Norges Konge, hvorledes det skal forholdes med hans norske Undersaat.“ Her slog Benedict med sin knyttede Haand i Skranken og Præses ringede med en lille Klokke: da traadte Pedel Heinsvig ind.

„For disse to Herrer ned i Carceret og der skal sendes et Tilbud til Hovedstaden,“ befalede Præses, og nu vandrede begge Brodrene ned i Fængselet.

„Hvorledes har Ida det?“ spurgte Benedict Pedellen.

„Hun binder Krands,“ led Svaret, „plyndrer sine gode Urtepotter, som hun skulde have For-

